

Suodžiai

Pripažinsiu. Suodžiai vis dėlto yra keisti padarai. Visą laiką maniau, kad jie yra paprastos pabaisos – gąsdinančios, besivaikančios grobį, trokštančios sapnuose nukankintų žmonių mėsos. Tačiau dabar, praėjus penkeriems metams nuo pirmo susidūrimo su jais, supratau, kad eilinis suodžius, prašmėžuojantis per sapną, dabar yra visiškai kitoks nei anksčiau. Taip, kaip dabar tyrinėdamas sapnus įsibranu į sapnų valdymo bloką, kuriame apstu suodžių, ir sugebu dar kažką papartizanauti, Pirmajame sapne niekaip nebūčiau padaręs, nes vos pagautam suodžiaus žvilgsnio, visi mano judesiai ir mintys būtų surakinti, būčiau tarsi lėtai kratomas elektros, kol paralyžiaus skausmui apėjęs visas smegenų ląsteles prabusčiau.

Štai tokie buvo senieji, tikrieji suodžiai. Tie, apie kuriuos kiekvieną kartą su jauduliu pagalvodavau, prieš eidamas miegoti. O dabar pakanka pa‘dodge‘int keletą ilganagių rankų grybšnių ir viena galingesne mintimi gali sužaisiti, kad juodieji padarai gerai minutei tavęs negalėtų matyti.

Ką supratau – tai, kad suodžiai nėra pastovūs. Jie visada keičiasi. Keičiasi jų keliamas baimės jausmas. Metams slenkant keičiasi ir jų pavidalas. Keičiasi jų keliamas pavojus.

Ir suodžiai visi yra skirtingi. Tai nereiškia, kad jie veikia atskirai, kaip žmonės. Bet ir nereiškia, kad jie paklūsta avilio principui – vieningai sekti vieno židinio nurodymus, kaip skruzdėlės. Jie yra kažkas tarpe. Kažkas, kieno elgesį sunku suvokti.

Dauguma suodžių yra linkę perduoti kuo daugiau savo sukaupto skausmo sapnuojantiems. Tačiau yra ir tokių, kuriems patys sau jie yra bjaurūs ir kurie nori verčiau išnykti, negu kelti kažkam kitam skausmą.

Kai pirmą kartą susidūriau su suodžiu, maniau mirsiu – maniau jis mane nukankinęs suvalgys. Tačiau tasai suodžius nieko panašaus nedarė. Jis tik lėtai ir užslėptai įsiskverbė man į galvą, ją sujaukdamas ir joje įsodindamas tą ilgalaikę baimę. Baimę juodų padarų, visuomet kintančių, visuomet nenuspėjamų. Juodų padarų, vadinamų suodžiais.

Slemui 2022-10-26